

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. IV. An confessio unius Criminosi facta in iudicio præjudicet alijs, ita ut ea admittenda sit, & probet etiam adversus alios socios criminis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

§. IV.

An confessio unius Criminosi facta in iudicio præjudicet aliis, ita ut ea admittenda sit. Et probet etiam adversus alios socios criminis?

Resp. ex c. *Cum Monasterium* l. h. s. negativè nisi aliis legitimis probationibus, vel per propriam confessionem, &c. Reos eos esse, constiterit, quamvis si infamiâ aliquâ laborent, purgatio Canonica illis indici possit: æquitate scilicet. ita eorum vitæ v. g. consulente, ut tamen famæ eorum nihil adhzreat maculæ. Imò ex hoc ipso Capitulo habetur, quod ordinariè & regulariter de criminis sociis seu complicibus interrogari non debeat eorum de se in iudicio crimen confessus, si nulla eorum præcedit infamiâ, aut indicia, eò ipso enim, quòd crimen hic talis de se confessus, infamis & vilis persona habeatur, nullus etiam fidei est illius contra alios testimonium, c. *Testimonium* s. 4. *De testibus*, &c. nisi crimina à jure sint excepta, uti sunt crimina bono publico valde pernitiòsa crimen læsæ Majestatis, crimen hæresis, crimen veneficii, seu magiæ, crimen latrocinii & grassationis per vias publicas, crimen sacrilegii, simoniæ, falsæ monetæ, assassiniæ, furti, &c. in quibus de sociis interrogari permittunt, & jurari, uti etiam in delictis occultis & difficilis probationis, in quibus de veritate constare vix potest, nisi per socios, quale crimen est crimen conjurationis & conspirationis contra Superiorem, &c. & in delictis, de quibus ex natura rei vel ex circumstantiis constat, quòd absque alterius mandato omissa non sint, aut sine socio committi

non possint, nec soleant, &c. Ut autem in his etiam casibus iudicè ludex de sociis inquirere de se confessum possit, primò requiritur, ut Iudex non interroget in specie, de hoc vel illo, &c. sed tantum in genere (ne videatur ludex non tam inquirere de sociis criminis, quàm suggerere, contra quos fateri debeat) nisi legitimæ præsumptiones contra certam aliquam personam pugnent. Secundò requiritur, ut talis denuntiatio sociorum per torturam contentis etiam confirmetur (ut ne varius & vacillans in tali denuntiatione videatur) quam postea à tortura liber spontè ratificet. Tertiò requiritur, ut juramento confirmet denuntiationem socii criminis, quia testi sine juramento deponenti, nec in civilibus nec in criminalibus habetur fides, nisi contraria alibi consuetudo aliud habeat. Quartò requiritur, ut denuncians socium criminis, nullam cum hoc gerat inimicitiam, ut ne vindictæ potius causâ, quàm veritatis amore videatur denunciare. Quintò requiritur, ut in suis denuntiationibus contra socios criminis sit constans criminis, ne vacillando suspectam meritò faciat denuntiationem. Sextò requiritur, ut reus de se confessus, præter hanc criminis infamiâ non sit aliud infamis, & testimonio ac fide indignus, cum hæc jura, quæ de sociis criminis de se confessum interrogari permittunt, à communi regula negante exorbitantia strictè sint interpretationis, & ad aliter infames non extendenda, & Septimò deniq; requiritur, ut denuntiatio talis facta à criminoso sit adminiculata aliis conjecturis, & non nuda assertio criminis, ne præjudicium patiantur

ex tali denuntiatione multæ personæ honestæ, prout pluribus mox dicetur.

§. V.

Utrum confessio, vel denuntiatio facta à Criminoso de sociis criminis sola, absque aliis indiciis sufficiat, ut Iudex ex officio procedere possit ad specialiter inquirendum, citandum, capiendum, vel etiam torquendum personas denuntiatas?

REp. Non sufficere solam denuntiationem in criminibus non exceptis, nullo alio concurrente indicio, ut Iudex possit de persona denuntiata specialem inquisitionem instituere, cum enim in his criminibus juridicè interrogare non possit reum de locis criminis, consequenter facta ad eum inquisitio illegitima erit, velut facta contra prohibitionem utriusque juris, nisi secundùm consuetudinem particularem Tribunalium talis à Reo socii facta denuntiatio, non tam ut testis depositio, quàm ut denuntiatoris recipetur, qui Iudici viam aperit ad inquirendum. In criminibus, verò exceptis, in quibus legitimè potest de sociis criminis interrogari criminosus de se confessus, si alio indicio verosimili denuntiatio ipsius adjuvetur, publicâ infamia v. g. personæ denuntiatæ, vel quòd familiariter cum criminoso egerit, quòd alterius etiam criminosi accedat denuntiatio, &c. potest Iudex non tantùm ad specialiter inquirendum, sed ad citandum etiam, capiendum, & quandòque etiam, si valde gravia & ingentia indicia adsint, ad torquendum denuntiatum procedere, non tamen ad condemnandum, nisi certæ probationes & indubitæ intervenerint.

§. VI.

De Confessione extrajudiciali, ejusque effectu.

Confessio extrajudicialis, parte preterente facta & cum speciali cautela expressione, in causis civilibus, plenè probet in iudicio contra confitentem, si duobus testibus probari possit; parte verò abente facta, aut causâ nullâ speciali expressione vel nihil probat, vel tantùm semiplenè contra confitentem. Uti colligitur ex c. Si cautio 14. De fide instrum. Nulli in priore casu evidenter errasse se, pars confiteus probet, aut per exceptionem non numeratæ pecuniæ v. g. elidi possit confessio, aut fiat tantùm per verba narrativa, &c. & in posteriore casu nisi in instrumento facta sit confessio, aut testamento, vel aliâ ultimâ voluntate, aut iuramento confirmata sit, aut fuerit gemitiva non uno tantùm tempore, sed et intervallo, vel facta fuerit non ad obligandum, sed liberandum ab obligatione, &c. his enim in casibus plenam probationem facit, etiam si pars adversa confessioni tali non adfuerit, aut specialis causa expressa non sit.

In causis verò criminalibus confessio extrajudicialis indicium tantùm sufficiens facit ad torturam, si in iudicio contra confitentem producatur, prout summitur ex c. Olim 25. De rescript. non quidem quasi sufficiens indicium faciat ad torturam, tertii, cum vix sufficiat ad indicendam purgationem canonice, sed ad torturam, & in præjudicium confitentis, nunquam tamen confessio tali plenam aut semiplenam probationem facit ad condemnationem.